

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 119:

Forslag til folketingsbeslutning om mulighed for at pålægge offentlige myndigheder at betale klagers omkostninger i sociale sager.

Af Thomas Krog (SF) og Ole Sohn (SF).

(Fremsat 5/4 2006).

Kl. 13.55

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Med beslutningsforslaget ønsker forslagsstillerne to ting. For det første skal borgere, der har klaget i en social sag, have dækning for omkostninger, og for det andet skal kommuner straffes økonomisk, hvis en afgørelse på det sociale område omgøres af en klageinstans.

Den grundlæggende forudsætning for forslaget er imidlertid forkert. Forslaget forudsætter jo, at borgerne har omkostninger ved at benytte det administrative klagesystem på det sociale område, og at det kræver professionel hjælp at vinde en klagesag, og det er jo simpelt hen ikke rigtigt. Det administrative klagesystem er netop helt gratis. Det koster kun et frimærke, en mail eller et telefonopkald at klage, og borgeren behøver ikke professionel hjælp for at få medhold.

I det administrative klagesystem gælder det, vi kalder undersøgelsesprincippet. Det betyder, at det er klagemyndighedernes ansvar at sørge for, at der bliver indhentet tilstrækkelige oplysninger til at kunne træffe en korrekt afgørelse om den hjælp, borgeren har ret til. En borger, der klager over en kommunal afgørelse til et socialt nævn eller Ankestyrelsen, har derfor ikke behov for professionel bistand, men kan blot sende en klage. Klagemyndigheden skal så oplyse sagen. Så borgeren behøver altså ikke at have nogen udgifter i den anledning.

Regeringen lægger vægt på, at klagesystemet i sociale sager er enkelt og gratis. Det er det i dag, og det ønsker jeg ikke at lave om på. Vi vil ikke risikere, at der kommer en domstolslignende behandling af klagesagerne på det sociale område, hvor professionel bistand forventes som forudsætning for en klage, og hvor parterne forventes selv at fremlægge materiale og argumentere for afgørelsernes indhold, for et sådant system vil jo ikke styrke retssikkerheden for den enkelte borger.

Regeringen er naturligvis enig i, at kommunerne skal træffe afgørelser i overensstemmelse med lovgivningen, og at borgerne så vidt muligt ikke skal have grund til at klage.

En betalingsforpligtelse er imidlertid ikke generelt egnet som et redskab til at sikre korrekte afgørelser på det sociale område. Som det også er anført i bemærkningerne til beslutningsforslaget, så kan der på beskæftigelsesområdet tilbageholdes statsrefusion, hvis kommunerne ikke overholder lovgivningen.

Jeg mener imidlertid ikke, at en sådan model hensigtsmæssigt kan anvendes generelt på det sociale område. Og det skyldes ikke mindst, at der jo er en række områder, hvor der bliver truffet skønmæssige afgørelser. Specielt for så vidt angår sygedagpenge og fleksjob, der fremhæves i bemærkningerne, er det jo en problematik, som forslagsstilleren for nylig har stillet en række spørgsmål om og fået svar på fra beskæftigelsesministeren.

Som det også fremgår af disse svar, er det nu aftalt med forligspartierne bag førtidspensionsreformen, at der skal gennemføres justeringer af reglerne om fleksjob. Konkret vil kravene til dokumentationsgrundlaget i sagerne blive præciseret, og kommunerne gives et yderligere økonomisk incitament til at sikre en korrekt afgørelse.

På disse områder er der altså med førtidspensionsreformen og med aftalen om justering af reglerne om fleksjob taget væsentlige initiativer til at sikre en korrekt sagsbehandling, hvor borgerne inddrages på relevant vis, og hvor dokumentationsgrundlaget skal være i orden. Der er derfor ikke grundlag for at gennemføre en generel ordning på det sociale område, hvor den enkelte kommune skal betale, hvis en kommunal afgørelse omgøres af en ankeinstans.

Derimod har regeringen taget en række andre initiativer, der i den kommende tid vil medvirke til at styrke kommunernes afgørelser. Væsentligst er kommunalreformen. Den 1. januar 2007 samles de hidtidige kommuner i 98 større kommuner. Det vil give en større faglig bæredygtighed, hvor der er personale til og mulighed for en større faglig dybde på de enkelte lovområder. Det giver bedre arbejdsbetingelser for medarbejderne i kommunerne og styrker borgernes retssikkerhed. Efter kommunalreformen kan vi derfor forvente, at alle kommuner har det faglige grundlag for at træffe rigtige afgørelser.